

П'ятого березня далекого 1998 року на Згурівщині народилась малесенька тоді компанія. Можливо, доля і не була б у неї такою захопливою, якби не віра її засновника - Олександра Мостіпана.....

стор.2

Подвійне свято «Ниви»!

Мабуть сама доля втрутилася у цей дивний і прекрасний збіг обставин, коли ми майже водночас відзначаємо два великих свята - День народження ГК «Нива Переяславщини» та Міжнародне жіноче свято!

Хто, як не вони, чарівні і неповторні, надихають чоловіків на такі часом нездійсненні задуми, - творити велике, пробиватися крізь терни до зірок, іти до своєї мети! Вам, наші красуні, воєнні посестри і працівниці тилу, складаємо шану у цей День - 8 Березня і кожен день упродовж року. Без вас би цей світ став неможливим, без вас наша компанія ніколи б зазнала нинішнього розквіту. Тому зі святом, всі квіти землі до ваших ніг!

О. Мостіпан, власник ГК «Нива Переяславщини»

Запис у

Книзі

Життя!

стор.5

Виробник (і пайовик) : щоб зв'язок між нас не зник!

ПЕРЕВЕСЛО

Міжрайонний інформаційний бюлетень Групи компаній «Нива Переяславщини»

№3(57)
від 1.03. 2025

Коротким рядком

СТАНЬ ЧАСТИНОЮ ВАЖЛИВОГО: ВАКАНСІЙ У КИЇВ МІЛІТАРІ ХАБ ТА ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ

Наразі існує потреба у різноманітних спеціалістах. Окрім власних вакансій, Київ Мілітарі Хаб активно комунікує з різними компаніями, які беруть на роботу ветеранів війни. Це розширює можливості працевлаштування для тих, хто звертається до хабу, та допомагає ветеранам знайти гідну роботу.

У просторі для Захисників і Захисниць та членів їхніх родин — Київ Мілітарі Хаб — шукають спеціалістів на низку посад.

Київський міський центр комплексної підтримки учасників бойових дій «Київ Мілітарі Хаб» — це комунальна бюджетна установа. Там надають базові соціальні послуги, безоплатну первинну та вторинну юридичну допомогу, психологічну підтримку, фізкультурно-спортивну реабілітацію, інформацію про працевлаштування тощо.

Наразі існує потреба у різноманітних спеціалістах, зокрема вільні такі вакансії:

ФАХІВЕЦЬ НА ПОСАДУ СИСТЕМНОГО АДМІНІСТРАТОРА (ПОВНА ЗАЙНЯТИСТЬ)

- Функціональні обов'язки:
- здійснення системного адміністрування інформаційної системи;
 - вирішення технічних питань, пов'язаних з поточним обслуговуванням, переснащенням і придбанням комп'ютерного обладнання;
 - встановлення та налаштування комп'ютерних мережевих пристроїв;
 - налаштування та профілактичне обслуговування комп'ютерної техніки;
 - встановлення та оновлення програмного забезпечення;
 - здійснення роботи з прикладним програмним забезпеченням;
 - здійснення технічного супроводу відеоконференцз'язку, технічна підтримка онлайн-трансляцій.

НА СТАНЦІЇ МЕТРО «ЗОЛОТІ ВОРОТА» ВІДКРИЛИ ФОТОВИСТАВКУ ПРО СТІЙКІСТЬ УКРАЇНЦІВ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Мета експозиції — нагадати, який шлях пройшли українці за три роки повномасштабної війни. У п'ятницю, 21 лютого, на станції метро «Золоті ворота» відкрилась фотовиставка «Стійкість у єдності». В експозиції представлені світлини від перших днів розпачу та страху до поступового відновлення деяких сфер життя. Про це [повідомили](#) у Київському метрополітені.

Обрані сюжети світлин підкреслюють, як спільні виклики згуртовують людей у складні часи. У вестибюлі станції — фото з різних регіонів України на початку повномасштабного вторгнення Росії. Зокрема, є світлини зі столичного метро, яке у 2022 році стало другою домівкою для багатьох тисяч киян під час ударів окупантів.

Фотовиставка називається «Стійкість у єдності». У київській підземці люди укриваються й нині, коли лунає повітряна тривога. Організатор виставки — міжнародна неурядова гуманітарна організація IsraAID, яка акцентує на необхідності подальшої підтримки цивільних із боку світової спільноти.

ВІТАЛІЙ ШАКЕЛЬ: НАМ — 27!

Березень для Групи компаній «Нива Переяславщини» - місяць окрилений. Крім звичної хліборобської роботи, яка по-справжньому розпочинається саме з початком весни, є у березні ще й пам'ятні й значущі дні для кожного, кого доля звела з «Нивою»...

П'ятого березня далекого 1998 року на Згурівщині народилась малесенька тоді компанія. Можливо, доля і не була б у неї такою захоплюючою, якби не віра її засновника — Олександра Мостіпаня.

У ті часи, коли на сільське господарство дивилися як на пропашу галузь, він зрозумів, що саме у

хліборобському ремеслі майбутнє України. Людей дивує його дивовижна здатність бачити крізь товщу років, розуміти

тенденції та знаходити сенси там, де інші не бачать нічого. Так із перших договорів на обробіток землі, із надання послуг, розпочалася

#ЛЮДИНИВИ

Щаслива й легка або важка й невдала доля — це і є головний підсумок людського життя, єдиного та неповторного. Комусь судилося пройти долею, наче вітерець над водою, іншому вона відміряла відчуття на собі усю складність життя, але доля завжди дає тобі шанс і лише від твого власного вибору залежить, як ти ним скористаєшся.

У долі нашої нинішньої героїні — ЛАРИСИ ВІТАЛІЇВНИ ДОВГОЇ, було ба-

ЛАРИСА ДОВГА: ДОЛЯ ЗАВЖДИ

гато всього, але вона почуває себе щасливою людиною. А ще її життя нерозривно пов'язане із «Нивою» і у квітні цього року вона відзначатиме своє п'ятдесятиріччя разом з «Нивою», без п'яти років, коли працювала на інших підприємствах.

А все відбувалося так... Вона народилася 10 лютого у великому

шахтарському місті — Макіївка. Трудове, наповнене постійних робітничих буднів, уквітчане трояндами місто, наповнювало жагою до звершень і манило. Батьки також були шахтарями, навіть мама вдила вугільний комбайн.

Після закінчення школи разом з подругою поїхала вступати до технікуму у Дніпропетровську, хоча бухгалтерська спеціальність ніяк не вабила, але тут трапилася одна випадкова зустріч.

Знаєте, як це буває, зустрічаєш випадкову людину, а вона круто змінює твою долю. Так сталося і цього разу. Коли здавали документи, підійшла викладачка — Маргарита Панасівна, і запропонувала обрати зовсім інший фах — виробництво комбікормів, тоді якраз набирали першу таку групу, новий напрямок, бо якраз стали відкриватись комбікормові заводи. Так із бухгалтера, Лариса Віталіївна стала технологом комбікормового виробництва.

Правда, коли після теорії вперше прийшла на комбікормовий, то ледь не здалася, таким похмурим видався

ТРИМАЄМОСЬ! ВІРИМО! ЙДЕМО ВПЕРЕД!

велика дорога «Ниви».

На той час колгоспи приходили в занепад і величезні масиви полів просто заростали бур'яном, а Олександр Олексійович починає розмовляти із людьми, після розпаювання переконує віддати землю в оренду. Він уміє тримати слово і люди йому вірять. Для себе він уже тоді сформував основоположні принципи: хочеш зробити добре, зроби сам; успіх справи творять професіонали, а команда – то половина успіху; сплатив податки й спи спокійно; земля повинна приносити прибуток орендодавцю і створювати додану вартість та робочі місця; перероблення повинно бути якомога повнішим; особиста відповідальність за кожен твій крок – то можливість бути чесним із собою і людьми; дбайливе ставлення до природи – це обов'язок перед майбутніми поколіннями. З цих принципів і виросла нині потужна і міцна компанія «Нива Переяславщини».

Якісь він втілює відразу, інші досягалися із роками, але у свої 27 компанія міцно стоїть на ногах і підтверджує, що український бізнес може бути сучасним, високотехнологічним, дбайливим до довкілля і людяним водночас.

Але давайте про все по черзі. За два роки виникло усвідомлення, що виробувати та продавати, без перероблення – то замало, так у 2000 «Нива» стала акціонером «Переяславського ЕКХП» і до вирощування

додалося перероблення зерна. Комбікормове виробництво давало нові можливості, водночас самої реалізації було мало, так виникла потреба використовувати комбікорми не лише для продажу, але і вирощування тварин.

Пошуки потрібного виду тваринництва привели до свинарства. На той час у Європі уже був сталий досвід успішного промислового вирощування. Численні поїздки закордонням та особлива українське тяжіння до свинини, визначило вектор руху. Так «Нива», почавши із першого тваринницького комплексу, не тільки стала лідером тваринницької галузі України, але і за два роки започаткувала власний будівельний підрозділ. З цього часу розпочалась також альтернативна енергетика компанії, бо з'явилися перші котельні на соломі для опалення тваринницьких приміщень. Данська технологія вирощування та племінне поголів'я стало основою нової галузі – тваринництва.

У 2007 році від продажу свинини «живою вагою» перейшли до переробки, з'явився забійний, згодом переробний цех, поступово від співпраці із торговельними мережами перейшли до створення власної фірмової торгівлі. З'являються перші магазини із веселою назвою – «П'ятачок». З 2008 року, ось уже майже 17 років, існує наша торгова марка.

Паралельно зростає потреба у будівництві комплексів, тож з'являється власний бетонний завод,

цех решіток і панелей.

До виробничих потужностей додається підрозділ у Паришківі, потім Яготині, Новій Оржиці та Вознесенському, ростуть тваринницькі комплекси, з'являються дуже сучасні і екологічні очисні споруди, а усі використані води та стоки села очищаються.

Паралельно «Нива» завжди займалася благодійністю, але із 2015 почав працювати Благодійний фонд. Відтоді близько п'яти мільйонів щороку вкладається у благодійність. Дитячі садочки та школи, спортивні споруди й медицина, соціальний захист дитинства та вразливих категорій, підтримка громад та пайовиків.

У 2017 запустили нову модернову котельню на соломі – Лінка. Вона виробляє пару для комбікормового та м'ясопереробного виробництва, значно дешевша за газу, а головне працює на відновлюваному ресурсі, та ще побічному - соломі пшениці та ячменю.

Щороку – новий комплекс, а у 2019 – супермаркет м'яса у Києві.

Подальші роки – то суцільні виклики для бізнесу – коронавірус і повномасштабне вторгнення. Але напередодні війни закінчуємо будівництво заводу із переробки продуктів тваринного походження, чим завершується цикл повної переробки продукції, у березні 2022 він запускається в роботу. Тоді ж налагоджуємо роботу гарячої лінії із забезпечення населення м'ясом та нашими виробами, допомагаємо

ЗСУ, підтримуємо продуктами звільнені міста та села Київщини, розмінуємо поля і продовжуємо тримати продовольчий фронт. А ще збудували першу чергу гуртожитку для внутрішньо переміщених земляків – співробітників компанії у 2023, у 2024 – склад тари та готової продукції, словом – працюємо у ритмі з країною і віримо у мирне завтра українців.

27 річниця діяльності компанії – це привід подякувати людям, команді, колективу, де кожен – це частина цілого, важливий елемент поступу вперед. Нехай щасливо складається доля співробітників та компанії, нехай згуртованість та професійність дозволяє опанувати нові висоти та відкривати нові перспективи, а «Нива Переяславщини» розцвітає і доводить, що майбутнє України за відповідальним і соціально значущим українським бізнесом. Дякуємо Олександру Олексійовичу за цю можливість іти поруч і вести за собою людей.

Тому нам - 27! Тримаємося, працюємо і рухаємося вперед! Віримо в Україну і її мирне і прекрасне майбутнє!

БУЛА ДО НЕЇ МИЛОСТИВА

їй тоді цех. Дипломну роботу писала про багатокомпонентне дозування, а воно було лише на одному новенькому заводі в Україні – «Переяславському ЕКХП». Так дипломна робота і зв'язала її з заводом. Тож коли під час розподілу одним із місць стало село Переяславське, обрала саме один із найсучасніших комбікормових заводів із модерним закордонним обладнанням.

Почала роботу змінним майстром,

колектив був молодий, у цеху зустріла своє кохання слюсаря-ремонтника Анатолія. Він отримав травму, а Лариса Віталіївна надавала першу допомогу, та так разом із бинтами й сама примотала свою долю до чоловікової.

Пропрацювала майже двадцять років, згадує роботу із задоволенням, хоча і непросто, але молодий та дружний колектив з усім упорався. Готували тоді комбікорми для птиці, особливо складні рецепти були для індичок. І всі комбікормові заводи брали комбікорми, а коли у буремні 90-ті комбікормові почали занепадати, кілька років пропрацювала у хлібній інспекції, потім на заводі у Коржах.

Коли «Переяславський ЕКХП» ввійшов до складу «Ниви», повернулася на запрошення власника, бо Олександр Мостіпан взявся створювати сучасну лабораторію, так вона стала її очільницею. Коштів не шкодували й у лабораторії були усі необхідні прилади та обладнання, навіть кош-

товний експрес-аналізатор.

Так минуло ще 25 років роботи. Нині лабораторія – це сучасний підрозділ, де працюють справжні професіонали, а

Лариса Віталіївна називає її дзеркалом підприємства. Жоден виробничий процес не обходиться без аналізів та досліджень лаборантів. Зерно, комбікорм, готова продукція, вода після очищення,

м'ясо-кісткове борошно, словом, усе, що приходить і виходить із «Ниви Переяславщини» - проходить через їх руки та пильний погляд.

Вона щаслива мама двох синів і бабуса двох онучок, любить справу, якою займається і колектив, у якому працює, обожнює квіти й скандинавську ходьбу, а днями вона відзначала своє повноліття. «Нива Переяславщини» вітає іменинницю і зичить щедрої на дарунки долі, радостей, тихої втіхи від родини та мирного майбуття для України. Хімічить Вам, не перехімічить, дорога Ларисо Віталіївно!

ЗЕМЛЯ ЧЕКАЄ НА ВЕСНУ

А ще у кожного українця починають чухатись руки до роботи. Складені у клучочки насіння квітів, нагострені ножиці та пилки для обрізки дерев, та й взагалі ви відчуваєте, як нахабно сонце проривається крізь морози та доводить, що скоро весна.

І навіть попри тривогу і біль просинається надія, бо земля чекає на весну, а в українця свої особливі стосунки з землею. Вона нам матінка, годувальниця, ми з неї проростаємо, вона дає нам силу, а ми віддячуємо їй любов'ю.

Чи бачили ви, що у росії не ростуть абрикоси? Наші – припалені та солодощі абрикоси – у них не ростуть, хоча відділяє нас кілька метрів. Таке кажуть ті, хто пережив заслання і волею долі був закинутий у росію. Українці навіть поміж бараків садили картоплю і зелень, і вони росли, тоді як у них – нічого не росте. І клімат тут ні до чого, воно у нас робиться з любов'ю. Тому то так і тягне їх перетворити обжиту залюблену землю на пустирище, а ми востаємо у неї, вона стає нам щитом, бо зрештою – це боротьба цивілізації хліборобів із «цивілізацією» кочівників. Тому ми завжди повертаємось на поле, щойно зійде сніг, спаде вода, згасне вогонь чи зникне орда.

Справжня дивовижа цієї цивілізації, поряд із воїнами-захисниками, — комбайни й трактори, що виїжджають на випалені поля, ризикуючи підірватися на міні. Або вервечки жінок, які несуть повні відра від обмілілих водойм своїм помідорам і абрикосам. Образи неймовірної стійкості цивілізації, сильнішої за будь-яку навалу.

Тому такі милі нашому серцю ці перші трактори й машини, що вийшли у поле, щоб підживити рослини, які вистояли й от-от готові пуститися в ріст щойно блисне весняне сонечко, і життєствердно відзначити: весна прийде!

Прекрасно спостерігати за цими гордими поглядами агрономів, які першими вийшли в поле, хоча природа ще не підпускає весну до ниви. Кожна рослинка очікує допомоги й підтримки, ніби промовляючи: «Дивись, господарю, я встояла, я готова рости та приносити тобі врожай, підтримай мене».

Тому у полях «Ниви Переяслав-

Скажете, що морози тріщать і тільки початок березня, а ви тут про весну. Авжеж, бо чи бачили ви, що дні стали довгими, а вранці уже не темить, а сонце багряними світанками наповнює все довкола. ...

щини» розпочалося перше цьогорічне чаклування, вносяться добрива по мерзлоталому ґрунту.

Цього разу карбамід, бо саме він має здатність поступово переходити з однієї форми в іншу, щоб на початок березня, коли рослини починають кущитися, зрештою пройти усі метаморфози, пе-

рейти з амідної форми азоту в амонійну, а потім — в нітратну і додати сили молодому паростку.

На полі рипаку під пильним оком агронома *Володимира Барабаша* щедро засипає землю білими гранулами тракторист *Олексій Чупрун*, підвозить добриво на Scania *Олег Тимчук*, наван-

тажує *Віктор Мищенко*, а допомагає робітник *Володимир Довгорул*. І хоча такі серйозні хлопці геть не охочі до фотографій, вони – перші, хто закликає весну, тому сьогодні саме вони герої дня.

Не дивлячись на дещо аномальну теплу і суху зиму, озимі вистояли й готові боротися за життя, хлібороби їм допомагають, а у повітрі ще боязко, але вже невідворотно пахне весною. Вона прийде, бо воєнна весна приходиться на героїзм воїнів і гуркоті тракторів, а вони уже в полі!

#СМАЧНОЗПЯТАЧКОМ

З 24 лютого по 3 березня – цілісних 7 днів тривають М'ясниці. М'ясниці – від слова м'ясо, це тиждень, коли ще можна насолоджуватися усілякими найдками. Отож занурмося у красу нашої давнини та підготуємось до М'ясниць.

НАЧИНКА ДЯ

Ми з вами стоїмо напередодні одного із найсмачніших тижнів у році. Це традиційний час, яким розпочинається дуже важливий період – підготовка до Великоднього посту. Веселі, наповнені традиціями та звичаями наших предків святкування увібрали у себе народний колорит та поєднали кухню із прадавніми забавами...

Ці сім днів присвячені зустрічі весни й мають багато народних назв - Пущення, Сиропуст, Сиропусна, Сирний або Жирний тиждень. А ще це особливий тиждень для всіх, хто ще не обрав собі пару. Отож парубки та дівчата, які не встигли одружитися, отримували «дарунок», який мав їх «присоромити». У давнину парубкам та дівчатам або ж їхнім батькам на шию (чи до ноги) прив'язували невеличку палицю, деревинку, імпровізовану колодку і говорили: «не женився еси, то колодку носи».

Колодка – це символ Колодія – Бога шлюбу, примирення і взаєморозуміння. Він приходив до людей на Стрітєння,

поновлює втрачені сили навесні, славить Сонце і збігається у часі із Сиропусним тижнем. Це останній, напередодні Великоднього посту, тиждень, коли можна було справляти весілля. Цей тиждень називали й Бабським тижнем або попросту Бабським, а Колодій, відповідно, Бабським святом. Протягом цього тижня чоловікам належало слухатися жінок і витримувати їхні «збиткування».

Традиційною їжею цього тижня буди вареники та млинці. Знаючи про наближення цього чудового часу і величезну повагу українців до цих страв, ми вирішили підготувати спеціальну начинку

Тоді сміємо припустити, що такі ж книги написані й для кожного міста чи села, для кожної держави й континенту і нічого у цій книзі життя не буває випадкового, а доля обирає саме нас для того, щоб зробити цей світ кращим, добрішим, світлішим та принести цей промінчик світла іншим людям, яким, можливо, не так поталанило у житті, чи може тим, які дійшли свого земного краю і тепер намагаються не втратити гідність у боротьбі зі старістю.

Сотні разів ми робили це разом із Благодійним фондом «Ниви Переяславщини». Почули тисячі життєвих історій, переконалися у великій силі й мудрості наших батьків та старійшин роду, був би тільки у нас з вами час, щоб це послухати.

Цього разу ми слухали Гостролуччя. Чомусь так складається, що Гостролуччя озивається у душі особливо щемко. Чи то минувшина лишила тут свою відмітку разом із величною старовинною козацькою церквою, недавно відновлено за кошти власника компанії *Олександра Мостіпана*. Чи то історія лягла тут на краєчку села спочити, та й заплуталась у буйних травах і залишила свої сліди, чи у Книзі Життя села записано таке. Чи Бог обдарував село такими особистостями. Але історія тут любить жити любов'ю і вірою цих людей.

Торкаємось цього і ми. І ніби підтверджуючи наші слова староста села *Василь Андрійович Галушко* показує нам Погосподарську книгу за 1944, 1945, 1946... роки. Пожовклі від часу сторінки розповідають усе про кожного мешканця села того часу: прізвище, навчан-

Існує думка, що доля людська спланована заздалегідь і у Книзі Життя щохвилино розписані усі наші життєві пригоди, усі приємності та миті щастя, які з нами стануться...

У КНИЗІ ЖИТТЯ ЗАПИСАНА ДОЛЯ КОЖНОГО

ня, освіту, професію та роботу, ступінь родинних зв'язків і все про домоволодіння. Такий собі поіменний літопис села. Є у тій Книзі й прізвища наших сьгоднішніх знайомих, бо для вручення «Пакунок добра» староста обрав особливу категорію, тих, кому за 90.

З любов'ю розповідаючи про кожного, *Василь Андрійович* згадує, що земляки по всьому світу живуть, один із мешканців навіть служив на крейсері «Варяг», а пізніше брав участь у Цусімській битві.

Найповажніший нашої нинішній співрозмовник – 98, наймолодший – 91.

Зараз у селі 734 двори, і 770 жителів. *Віра Герасимівна Бухановська* була вивезена у Німеччину зовсім юною, а нині їй 98. Свою історію вона згадує без тіні смутку, бо у далекій ворожій країні, її, молоду українку, не ображали, хоча й не садили за свій стіл обідати. Згадує, що колись її фотографували на Дошку Пошани, показує своє фото із Німеччини у національному німець-

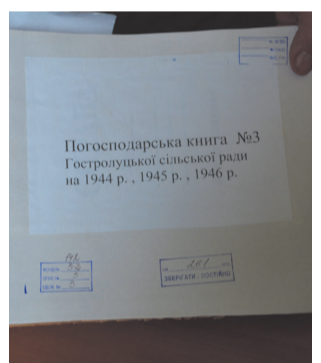
кому вбранні. А тих, хто тікав, то відразу відправляли у концтабір. Після війни працювала на фермі, виростила трьох дітей, має сім онуків і п'ять правнуків. Їй 5 грудня було 98 років, вона має чудову пам'ять, знає все про нинішню війну, моляться про Перемогу. Вона досі справжній командир у родині й усе має бути лишень так, як вона скаже, тож усі її слухають.

Федору Панасовичу Батуріну – 97, йому допомагає подруга, і вони разом якось справляються із труднощами життя. Вони теж говорять про війну, і бажають окупантам загибелі, бо прапорами уквітчані могили наших Героїв. А за пакуночки дякують та кажуть, що саме такі, як *Мостіпан*, мають керувати державою.

Всього у Гостролуччі ми зайшли до шістьох мешканців, у всіх доля складалася по-різному. Їх Книга Життя писана і радісними, і сумними подіями, вони приємніші, коли поруч рідні і є кому допомогти та підтримати. І дуже

болючі, коли старість самотня...

М а б у т ь , наші долі пишуться небом, але дуже важливо, щоб ті, хто поруч із нами, додавали їм щасливих і приємних сторінок.

ВАРЕНИКІВ ТА МЛИНЦІВ

для улюблених страв.

Ми приготували її такою соковитою і ніжною, що вона згодиться, як намаз-

ка, як начинка для рулетів із лаваша, для наповнення кошчків із тіста чи для приготування страв цього тижня –

вареників та млинців.

ТМ «П'ятачок» навіть може порекомендувати перевірений рецепт тіста для таких млинчиків. Беремо 300 грамів молока, 200 грамів води, 3 яйця, по пів чайної ложки солі та цукру, 8 ложок борошна та дві-три столові ложки олії. Пам'ятаємо, що спочатку слід з'єднати рідкі інгредієнти, а потім додати сипучі й ретельно розмішати. Обов'язково долучить до цієї роботи діточок, адже це так приємно вовтузитись із борошном. Зауважте лишень на можливі моменти появи «снігових заметів» просто посеред кухні. Але то такий обряд прощання з зимою.

І коли уже все готово, смажимо рум'яні млинці й загортаємо у них нашу начинку. Ми приготували її із субпродуктів із додаванням моркви, цибулі та спецій. Словом, усе, як ви любите. Для зручності вони розфасовані у невеличкі ковбаски, так буде легше наповнити ними млинці. Радимо брати лишень не одну таку ковбаску, бо начинка страшенно смачна!

Вона також може стати серединкою для вареників чи навіть лаваша. За нашу тривалу смачну історію ми ви-

вчили ваші уподобання, знаємо, що полюбає кожна родина, і готові виробляти для вас лише найкращі та найкраще.

Ми також обміркуємо кроки, щоб полегшити ваше життя, зробити його яскравішим та приємнішим, саме тому наш новий смаколик – це ще один крок до зростання кулінарної компоненти ТМ «П'ятачок».

Ми подбали про страви, щоб Ви подбали про щасливі моменти життя!

Напередодні 8 Березня соціальні мережі заповнюють реклами про «Свято весни, краси та жіночності». Але насправді вони не мають нічого спільного з Міжнародним жіночим днем, який ще називають Днем боротьби за права жінок.

Міжнародний день жінок: як все починалося

Від середини XIX століття, в різних країнах світу почали мітингувати жінки. Саме ці страйки стали передумовою для створення Міжнародного жіночого дня. 8 березня 1857 року працівниці фабрик у Нью-Йорку вийшли на демонстрацію, відстоюючи свої права. Вони вимагали отримувати рівну оплату праці з чоловіками, знизити робочий день до 10 годин (тоді вони працювали 16 годин). Активістки також привернули увагу суспільства до питань можливості голосувати, покращення умов праці та отримання жінками освіти. Вже зовсім скоро по всьому світу почали з'являтися жіночі профспілки.

Проїшло понад 50 років і 28 лютого 1908 року знову у Нью-Йорку відбувся ще один мітинг робітниць. Тоді на вулиці вийшло понад 15 тисяч жінок. Через два роки вже у Копенгагені відбулася друга Міжнародна конференція жінок, які працюють (Second International Conference of Working Women). Цікаво, що попри поширену тезу про те, що Міжнародний жіночий день був створений дякою німецького і міжнародного робітничого руху Кларою Цеткін, насправді ідея належить німецькій політичній та борчині за права жінок Луїзі Зіц.

У соціалістичних країнах ця ідея була підтримана практично відразу, але спочатку свято припадало на кінець лютого. Лише 1975 року в ООН офіційно перенесли дату святкування Міжнародного жіночого дня або Дня боротьби за права жінок саме на 8 березня. Тоді ж державам запропонували внести цей день до календаря своїх свят, відповідно до їхніх звичаїв і традицій.

Чому в Україні 8 Березня дарують квіти, а не проводять демонстрації за рівні права

В Україні, яка на той час входила до складу Російської імперії, Міжнародний жіночий день вперше відсвяткували 1917 року. Тоді відбувся протестний мітинг, у якому взяли участь жінки з різних куточків імперії, зокрема українки. Через чотири дні після мітингу російський цар Микола II зрікся престолу та тимчасовий уряд відразу надав жінкам право голосу. Це було потрібно для того, щоб отримати більше підтримки.

1921 року Міжнародний жіночий день був визнаний комуністичною владою як свято, що підкреслює роль жінок у революції. Тоді ж дівчата отримали право на освіту, можливість працювати і отримувати дохід.

Все змінилося після Голодомору і масових репресій. Радянська влада поступово заборонила право на аборти та ускладнила розлучення, почала наголошувати на важливості материнства. Від 1966 року 8 Березня стало офіційним вихідним днем. Вважається, що

саме перенесення святкування з публічного простору у коло родини і змінило на території сучасної України головні тези щодо Міжнародного жіночого дня. Воно почало асоціюватися зі святом краси, жіноцтва та весни.

За словами докторки політичних наук, директорки ГО «Гендерний центр Волинської області» Оксани Ярош, те, що так багато людей в Україні асоціюють 8 Березня лише із більшовицьким періодом, означає, що радянська пропаганда була вкрай ефективною. Також вона звертає увагу, що цей день чудово підходить для того, щоб голосно заявити про права, можливості та дискримінацію жінок.

До речі, в Україні від кінця 2000 років майже щороку 8 Березня проходять Марші жінок. Щороку обирається актуальна тема і поступово вони стають масовими. Оксана Ярош вважає, що і після перемоги України варто продовжити традицію публічних акцій на захист прав жінок саме 8 Березня.

8 Березня в світі: як і де святкують

Хоча Міжнародний жіночий день і був заснований для того, щоб розширити права та можливості жінок, але в різних країнах світу його святкують по-різному.

Ізраїль. На державному рівні в цій країні Міжнародний жіночий день не святкується, тому він не є вихідним днем. Однак популярність серед ізраїльтян свято завойовує з кожним роком. Цікаво, що тут дата святкування співпадає з єврейським святом Пурим, а в його історії важливу роль відіграла саме жінка на ім'я Естер.

США. Весь березень у цій країні присвячений жінкам. В лютому 1980 року тодішній президент Джиммі Картер навіть оголосив тиждень 8 березня Національним тижнем жіночої краси. По всій країні у школах відбувають лекції про гендерну рівність. Також щороку президент США випускає промову на честь Міжнародного жіночого дня. Протягом всього місяця американці згадують про досягнення своїх співвітчизниць.

Італія. В Італії Міжнародний жіночий день називається La Festa della Donna. Жінок цього дня вітають яскравими квітами мімози, які в цій країні вважаються символом чуттєвості та сили. Також до подарунку додають со-

лодкі тортів або традиційні бісквіти з цитрусовим лікером і кремом, які мають форму квітів.

Китай. В цій країні свято стало національним ще 1949 року. В багатьох компаніях 8 березня — скорочений робочий день. В Китаї заведено дарувати близьким жінкам квіти і різні подарунки. Тому бренди часто створюють спеціальні кампанії для приваблення покупців. Цікаво, що напередодні Міжнародного дня жінок у Китаї святкують День дівчаток, який присвячений досягненням школярів і студенток.

Німеччина. 24 січня 2019 року тут проголосували за те, щоб 8 Березня, яке тут називають Frauentag, стало державним святом. Однак воно є таким лише для столиці країни — Берліна.

Велика Британія. У цій країні 8 березня використовують як можливість підвищити обізнаність населення про політичні й соціальні проблеми, пов'язані з жінками. Цього дня проводять різноманітні лекції, виступи, концерти та інші заходи, під час яких часто збирають кошти для благодійних організацій, що відстоюють права жінок.

Іспанія. Тут феміністки проводять День жіночого протесту. Відбуваються демонстрації і мітинги, на яких публічно висловлюють своє незадоволення. Так, 2018 року понад 5 мільйонів жінок провели 8 березня 24-годинний страйк в знак протесту проти нерівності в оплаті праці, гендерної дискримінації, насильства в сім'ї.

В'єтнам. В цій країні святкування 8 березня відрізняється особливою серйозністю. Все тому, що у В'єтнамі ще 2 тисячі років тому існувало свято на честь сестер Чинг, які мужньо захищали свою батьківщину. Сьогодні ці два свята тісно переплелися.

Уганда. Цікаво, що святкують Міжнародний жіночий день також і в Уганді. Тут святкування переплелися з традиціями предків. У місцевих жителів існує легенда, за якою 8 березня одна з жінок вдарила бога дерев'яною палицею. Через гнів бога в країні утворився дефіцит води і почервоніла земля. Тому в Уганді на Міжнародний жіночий день жінки одягають якомога більше яскравих прикрас та влаштовують танці, щоб забути про свої щоденні проблеми.

Відомі жінки України та світу, які змінили хід історії

Всі ми знаємо про відомих чоловіків, які змінювали уявлення людства про те, що їх оточує, створювали шедеври

музики і писали натхненні поеми. Однак в Міжнародний день боротьби за жіночі права варто згадати шість сильних, мужніх, розумних та неповторних жінок, які змінювали і продовжують змінювати хід історії.

Розповідаючи про жінок в історії, неможливо не згадати про Марію Кюрі — вчену-експериментаторку, яка має польське походження. Саме вона стала першою жінкою-лауреаторкою Нобелівської премії по фізиці та хімії. При чому, двічі. Займалася Марія дослідженням радіоактивності разом зі своїм чоловіком, також вченим, та відкрила два елементи: полоній і радій. На жаль, на той час ніхто не здогадувався про негативний вплив радіації на організм. Через сильне опромінення Марія Кюрі завчасно пішла з життя.

Особливу роль в історії України відіграла історикня Наталя Полонська-Василенко. Від початку XX століття і до кінця життя (1970-ті роки) вона займалася дослідженнями археології та історії України не лише на рідній землі, але й у еміграції в Чехії та Німеччині. У непростий для України час Наталя стала однією з тих, хто просував ідею незалежності і самостійності українських земель. Вона написала майже 200 наукових праць, які залишаються актуальними і в наш час.

Варто згадати і математикиню Ніну Вірченко, яка є докторкою фізико-математичних наук, професоркою кафедри математичного аналізу, авторкою понад 500 науково-методичних та наукових робіт. Визнана Ніна Вірченко не лише в Україні, вона є членкинею Американського, Австралійського, Единбурзького, Бельгійського та Лондонського математичних товариств. У 18 років вона була засуджена до 10 років у таборі ГУЛАГу за участь в «українсько-націоналістичній банді». Повернувшись, вона захистила спочатку кандидатську, а 1988 року докторську дисертацію в Києві.

Про видатну українську поетесу та письменницю Ліну Костенко відомо дуже багато. Зараз вона активно допомагає військовим, волонтерить. Також Ліна — почесна професорка Києво-Могилянської академії, докторка Чернівецького та Львівського університетів. Коли радянська влада заборонила друкувати її твори, які були надто «українськими», жінка не здалася і продовжувала відкрито коментувати діяльність влади.

Цікаво, що жінки вплинули не лише на літературу та науку. Контент-маркетологиня диджитал-агенції Inweb Вікторія Артемова поділилась з ТСН.ua історіями маркетологинь з різних епох, які внесли вагому частку у сферу та змінили її назавжди.

Першою є перекладачка Матильда Вайль, яка переїхала з Німеччини до Америки в кінці 1870-х років. Невдовзі втратила чоловіка і їй довелося шукати способи забезпечити собі дах над головою. Матильда проявила талант у перекладацькій справі. Вона майстерно володіла німецькою, англійською, іспанською та французькою мовами.

Пізніше займалася журналістикою та продажем газет. Працюючи у видавничому бізнесі, вона зрозуміла, що може заробити шляхом реклами. Матильда втілила цю ідею у життя, заснувавши агенцію M.C. Weil Agency в Нью-Йорку.

M.C. Weil Agency стала першою американською агенцією, заснованою жінкою.

А сьогодні однією з найвпливові-

ших керівниць маркетингу у світі є Енн Льюнс. Вона керувала напрямом з маркетингу та виконувала обов'язки віцепрезидентки з питань корпоративної стратегії та розвитку Adobe. Жінка керувала в Adobe понад десять років.

До цього близько 20 років Льюнс створювала та просувала культовий бренд Intel Inside. Видання Forbes назвало її однією з найвпливовіших керівниць маркетингу у світі, а видання Business Insider — однією з найінноваційніших. А видатний американський фонд реклами додав Енн до своєї Зали досягнень.

2019 року Енн включили до Зали слави Американської асоціації маркетингу. А вже 2020 року вона отримала нагороду Matrix Award від New York Women in Communications.

всі мої колеги б хотіли, щоб у нас не було роботи.

— Що для мене Україна? Це те, за що ми живемо й гинемо, конкретно я, конкретно мої друзі, конкретно наші Сили оборони і так далі. Люди часто думають: от за що варто помирятися!

Яна Білецька, засновниця волонтерського об'єднання «Хаб Вокзал»

— Я впевнена, що коли ми переможемо, ми будемо відбудувати місто (Харків. — ред.). Хтось буде малювати архітектурні нові споруди, хтось буде брати інструмент і лупати ту скалу, будувати нові будівлі.

Хтось, я сподіваюся, займеться нашою

інфраструктурою і взагалі урбаністикою міста, яка буде зручна людям. Оце буде перемога, точно. І вона буде.

— Волонтерство — то є сила, тому що волонтерство — це об'єднання. Це об'єднання людей навколо певної ідеї. І на сьогоднішній день, я вважаю, що

ку на наш страх. Вони вірять у те, що підкорять нас нашим же страхом, що нас це паралізує. І ми не дамо їм такого подарунка.

— Мені дуже хочеться, щоб збереглась моя країна, мої люди. Але я розумію, що може бути по-різному. Росія може

якись сварки, якись травлі, то нічого доброго ми із цього не отримаємо.

Марія Берлінська, аеророзвідниця, експертка з воєнних технологій, ініціаторка проекту «Невидимий батальйон»

— Вони (росіяни. — ред.) роблять став-

яким я це кажу, — нагадати, що ми тут гості, прості смертні.

І щоб ми всі встигли.

Юлія «Тайра» Пасєвська, бойова медикня, засновниця благодійного фонду «Мрія», що допомагає родинам полонених і полеглих

— Я вже тисячу разів казала. Для мене це стовідсотково робоча формула. Якщо ти здасися, легше тобі не стане. І пам'ятай, що це закінчиться, що це не буде тривати вічно. Тобто це не пекло, це чистилище. І скінчиться або смертю, або свободою. Але скінчиться.

По-перше, ми мусимо перемогти, домогтися цієї перемоги та зробити все, щоб її здобути. А по-друге, майбутнє залежить від нас, від кожного з нас.

— Я ніколи не знавала якихось утискань мене як жінки, бо на війні насправді цінується більше майстерність. Твої скіли, що ти вмієш, як ти це робиш, твої особисті якості, як можеш зібратися і вправно функціонувати як солдат або як медик — будь-яка роль, до якої ти можеш бути причетна.

— Бо там (у полоні. — ред.) усім розказують, що Україна всіх вас вважає зрадниками, що там буде

зараз процес, ледве не розстріл. Слава

Як українки проживають війну

Нині жінки на війні — не виняток, а радше правило. Вони волонтерять, розвивають медицину, беруть участь у штурмах і евакуаціях. Крім того, що дають відсіч ворогу, змінюють становище жінок в українській армії та на війні загалом. Адвокатують їхні права, допомагають ветеранкам і діляться своїми історіями, щоб морально підтримати й

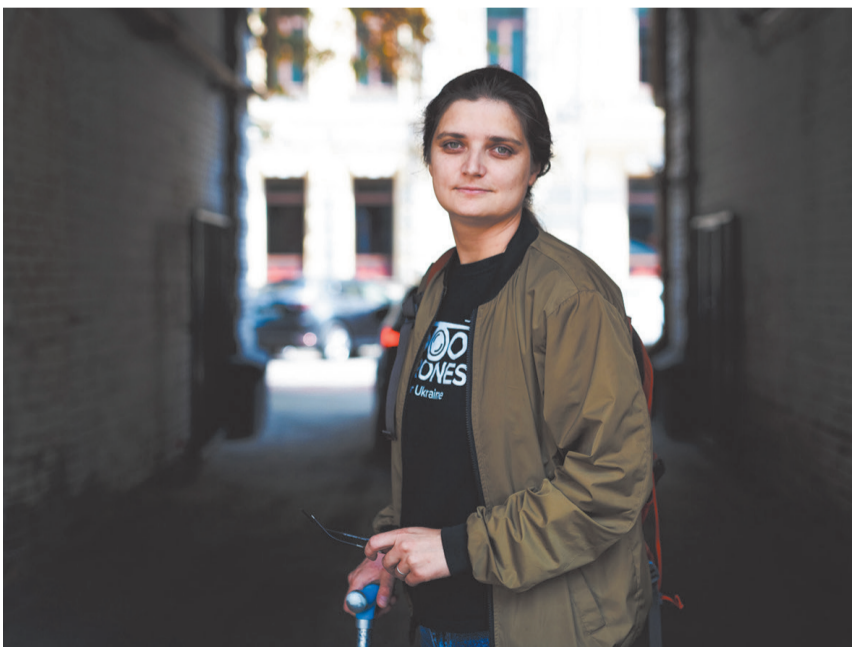
надихнути. Розповідаємо далі про роль українок у війні, яку Росія розпочала ще 2014 року. Ділимося їхніми думками, що для них Україна, перемога й чи варто мріяти, коли навколо так багато загроз.

У цьому матеріалі зібрані цитати бойової медикни й інструкторки з тактичної медицини Марії Назарової, волонтерки та співзасновниці волонтерського логістичного хабу Яни Білецької, аеророзвідниці Марії Берлінської, бойової медикни й волонтерки Юлії Пасєвської та снайперки Ірини.

Марія Назарова, бойова медикня, інструкторка з тактичної медицини

— Скільки б не було часу, вчитися треба постійно. У ЗСУ якщо ти не стріляєш, то копаєш, якщо не копаєш, то бігаєш, якщо не бігаєш, то вчишся, якщо не вчишся, то спиш. Всього, більше варіантів немає.

— Зрозуміло, що з усіх гуманістичних ідеалів, усього такого я б хотіла і

без волонтерства не було б міцного тилу нашим військовим.

— Вона загальна. І тут, якщо ми всі не змобілізуємо свої зусилля, не зацентруємо на цій проблемі, то вона не розв'яжеться. І поки між нами будуть

розвалитись, а можемо розвалитись ми. Але мені насамперед важливо знати, що я зробила все можливе й неможливе для того, щоб зробити свій внесок, збирати людей.

— Я любила і люблю, намагаюся залишитися людиною і прошу тільки про одне: щоб у мене вистачило сил до останніх секунд залишитися людиною, поважати себе й мати з чим іти. Моя головна функція на цій війні, до речі, не аеророзвідка, а оця історія.

Я розказую її, тому що вірю, що це мій головний прояв любові до людей,

богу, що це не так.

Ірина «Параграф», снайперка 72 ОМБр

Позивний Ірини, її прізвище не вказано з міркувань безпеки.

— Тримати здоровий глузд допомагає тил. Завжди. Ти закрив там ці двері військової частини, тобі сказали: «В тебе є три доби чи дві на відпочинок». І перша думка — куди ти поїдеш? І коли тобі є кому подзвонити, є куди поїхати — це найважливіше.

— Не факт, що мене 50 років, і ми знов не почнемо дружити країнами (з Росією. — ред.), бо люди забувають. Мені б дуже хотілося, щоби діти, які зараз діти війни, не забули й не пробачили.

Знову ж таки, знання російської мови можна було б поміняти хоча б на знання таблиці множення — це набагато якісніше.

Нехотя-нехотя з'їж і крихотя.
 Де хліб і вода - не буде голода.
 Цімбори (друзі) - злодії твого часу.
 Кіть не маєш ворогів - щастя тя лишило.
 Якщо чоловік знає міру, то знає все.
 Жити надійся, вмирати ладися.
 Хижа не церква, люди - не ангели.
 Над іншими посмієся - над собою поплачеш.
 Імив - тягни, зірвалося - не твоє було.
 Кінь на чотирьох ногах, а шпортається.
 Коби здоров'я, а гріхи будуть.
 Доки молотиш, доти чир колотиш.
 Де все гостина - там голод дихає в спину.
 Многі ворони і коня вб'ялять.
 Кого болить, най ся гоїть, а ко ся лічить - тот ся калічить.
 Не той сильний, ко б'є, а той, ко удержить.
 Ко ніж має, тот і солонину ріже.
 Ніщо так не гріє, як лопата.
 Душа не зношується, як топанки.
 Розум силі не завада.
 Ситий пес із горазду біситься.
 Під кінець батуг лускає.
 Маленька грудка, але сиру.
 Щербатий погар не б'ється.
 Здоровому кірочка, хворому - курочка.
 Хоч горі, хоч доли - не є так як домі.
 Глибока вода не каламутиться.
 Покора стіну пробиває.
 Розумний пес на вітер не гавкає.
 Чесному честь і під лавицею.
 Добре далеко розходитья, а недобре ще далі.
 Робиш добро - не лайся. Робиш зло - зла варуйся.
 Добре діло роби сміло.
 За науку цілуй в руку.
 Мовчання гнів гасить.

Не обходь живого, не глядай мертвого.
 Чужоє не бери, своє не попусти.
 Зароблена копійка ліпша за крадений рубель.
 Вечерю не зич - без боргу встанеш.
 Ліпше своє латаное, як чужоє хапаное.
 Кедь робиш махом - піде прахом.
 Не лакомся, Грицю, на дурницю.
 Правду в болоті не затопчеш.
 Ко бреше - тому легше. А ко правдує - бір дус.
 Пси виють, а місяць світить.
 Вола в'яжуть мотузом, а чоловіка - словом.
 Ко мовчить, тот двох навчить.
 Не роби з писка вершу.
 Від теплого слова і лід розмерзне.
 Слово старше за гроші.
 Тихо ходи, густо міси.
 Не крути словом, як пес хвостом.
 Не кажи, що знаєш, та знай, що говориш.
 Дурний язик голові не цімбор.
 Орел мух не ловить.
 Що буде, те буде, а двох смертей не буде.
 Пішого орла і ворона клюне.
 На смілого пес гавкає, а бояжка кусає.
 Кедь боїшся - не роби, а зробив - не бійся.
 Не все, що сіре, вовк.
 І смілого вовки з'їдять.
 Ко зі страху вмирає, то тому свині дзвонять.
 Держи ноги в теплі, голову в холоді, черево в голоді - не будеш хворіти, будеш довго жити.
 Менше ходи в гості - здоровіші будуть кості.
 Череп'я довше живе, як цілий горнець.
 Як на душі, так і на тілі.
 Весело думаєш - здорово живеш.
 Краса до вінця, а розум до кінця.
 Який корч, такий і пруттик.
 Від кривого дерева крива й тінь.

Живи в поті чола!

Немає ліпшого цімбора як добра жона.
 Живить між собою як риба з водою.
 Хижу руки підпирають.
 Чоловік пахне вітром, а жона - димом.
 Від свого роду не бреди через воду.
 Хто приходить рано, тому дано.
 Звідки прийшло, туди й пішло.
 Не звідай старого, звідай толкового.
 Позирай під ноги: гроші не найдеш, зате ніс не розтовчеш.
 Не все перескакуй, деколи й перелізь.
 Не бійся, не журися, але сокотися.
 Наперед не висуйся, а ззаду не лишайся.
 Ко звідає, тот не блудить.
 Не кивай нікого і не бійся нічого.
 Ко в дорозі, тот і під возом, і на возі.
 Далеко, та легко, а близько - та слизько.
 Ко куртим путем ходить, тот дома не ночує.
 Пожалієш гвоздик, загубиш підкову.
 Коли орати, а коли на пишальці грати.
 Ко сіє, тот ся надіє.
 Не земля родить, а руки.
 Чужим потом не нагрієся.
 Срібло-злото тягне в болото.
 Біда вимучить, біда й виучить.
 Голого ремінь гріє.
 Яка приправа - така й потрава.
 Добре все знати, та не все робити.
 На чужій стороні поклонися й вороні.
 Кедь мусиш, то й камінь укусиш.

Далі буде!

Вітальна світлиця - «Перевесельце»!

<p>У Любомирівці відзначили: Горбач Анатолій Григорович 04.02, Боровик Світлана Іванівна 04.02 - 70, Корнієнко Ніна Степанівна 29.02 - 85, Струк Ніна Дорофіївна 25.02 - 85!</p> <p>У Новій Оржиці відзначала Логвиненко Ірина Олександрівна 13.02 - 60!</p> <p>У Русанові відзначили: Міщенко Володимир Андрійович 25.02, Соловей Лариса Григорівна 27.02 - 65, Федорова Любов Олександрівна 08.02, Литовченко Катерина Семенівна 10.02, Кордяк Галина Василівна 26.02 - 70, Лапуш Ольга Федорівна 14.02 - 75!</p> <p>Многая літа!</p>	<p>У Старій Оржиці зустрічали Бойко Людмила Павлівна 19.02, Іваннік Ніна Андріївна 15.02 - 60, Норець Іван Григорович 11.02 - 70, Калініченко Олександр Степанович 14.02, Заболотна Ганна Петрівна 18.02 - 70, Вітер Валентина Вікторівна 11.02 - 75!</p> <p>У Яблуневому відзначав Чекан Олександр Олександрович 17.02 - 65!</p> <p>Миру і щастя!</p>	<p>У Вознесенському святкувала Курдюмова Марія Михайлівна 10.02 - 75!</p> <p>У Гостролуччі зустрічали: Гаркавенко Валентина Миколаївна 26.02, Усик Анатолій Петрович 13.02 - 65, Дмитренко Ганна Платонівна 06.02 - 75!</p> <p>Щастя вам!</p>	<p>У Паришкові святкували: Галаган Олександр Петрович 06.02, Щербина Віталій Сергійович 11.02 - 60, Третяк Наталія Василівна 01.02 - 65, Андрікевич Людмила Павлівна 03.02 - 70!</p> <p>Миру!</p>	<p>У Студениках відзначили: Байло Світлана Степанівна 11.02 - 60, Гавіжа Анатолій Іванович 09.02 - 65, Мартиненко Надія Андріївна 18.02 - 70!</p> <p>У Корніївці зустріла Топіха Наталія Григорівна 25.02 - 65!</p> <p>Щастя і миру!</p>
<p>У Двірківщині святкували: Сергієнко Сергій Сергійович 19.02 - 65, Саса Іван Дмитрович 23.02, Пінчук Людмила Василівна 28.02 - 70, Федина Любов Михайлівна 05.02 - 75, Ткаленко Любов Василівна 27.02 - 80!</p> <p>Многая літа у миру і щасті!</p>	<p>У Положаях зустріла Павленко Любов Іванівна 18.02 - 65!</p> <p>У Сомковій Долині зустріли: Ошкало Тетяна Іванівна 07.02 - 70, Горяєва Надія Федорівна 05.02 - 75!</p> <p>Щастя Вам!</p>	<p>У Переяславському відзначили: Шендрик Володимир Іванович 11.02 - 60, Клименко Любов Миколаївна 01.02 - 70!</p> <p>Щастя в мирі!</p>	<p>У Ничипорівці святкувала Войцех Віра Федорівна 25.02 - 75!</p> <p>Миру і спокою!</p>	<p>У Семенівці відзначив Кольга Петро Іванович 21.02 - 65!</p> <p>Щастя на довгі роки!</p>

Керівництво та працівники Групи Компаній «Нива Переяславщини» щиро, з роси і води зичать найовикам-ювілярам многая літа, тепла від сонця і людей! А «Перевесло» запрошує вас надсилати на електронну адресу pereveslo@ukr.net або передавати привітання через відповідальних по населених пунктах - для пайовиків безкоштовні!

Календар магнітних бур на березень 2025 року в Україні: 7-8, 16-18 березня — слабка магнітна буря, 1, 9, 15, 26-28 — середня магнітна буря. 12-14 березня — сильна магнітна буря.

Міжрайонний інформаційний бюлетень
 Групи компаній «Нива Переяславщини»
 Розповсюджується на Бориспільський та Броварський райони Київської області.
 Віддруковано - ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»
 Наклад- 3200 примірників

08420, Україна
 Київська обл., Бориспільський р-н,
 с. Переяславське, вул. Привокзальна, 2
<http://niva-group.com>
 Матеріали номера підготувала Г. Третяк
 Редагування і верстка - М. Нанінець